

KLÁRA VLACHOVÁ, 8. A

Česká republika a vlastně celý svět teď prochází těžkým obdobím. Bojujeme s nemocí Covid-19. V současné době vláda v Česku vydala spoustu opatření, které mají pomoci zastavit šíření viru a často zasahují do každodenního lidského života. Fungují ale tato opatření? Není to zbytečné? Kdy budu moci chodit normálně do školy, vídat se s přáteli a sportovat? Máme se bát? Může koronavirus úplně zmizet? Kdy to celé skončí? Plyne z toho nějaké ponaučení? A co mně Covid vlastně vzal?

Kdybych měla říct, co mi nejvíce chybí, byli by to moji přátelé ze školy. Covid mi vzal veškerou venkovní společnost, možnost se pořádně vzdělávat, zájmové kroužky a svobodu v pohybu. Všichni jsme na tom ale stejně. Bojíme se o své blízké a běžné, všední věci, které jsme brali jako samozřejmost, jsou omezené nebo zakázané. Přesto si myslím, že opatření jsou nevyhnutelná a snažím se v nich vidět pozitiva. Učím se nové věci a mohu trávit více času s rodinou. Covid mi dal prostor se nad sebou zamyslet a pořádně o všem popřemýšlet.

I když ještě nikdo neví, kdy to celé skončí, vím, že už nechci, aby se to opakovalo. Doufám, že si z toho lidé vezmou ponaučení a společně tuto situaci zvládneme. Nemůžu se dočkat, až budeme moci opět normálně žít!

JAN DANĚK, 8. A

Koronavirus se do našeho života dostal tak nějak nepozorovaně. Začátkem roku 2020 jsem zaslechl nějaké informace o nové infekci, která řádí v Číně. Tehdy mě to moc nezajímalo. Bylo to pro mě něco vzdáleného, co mne nemůže ovlivnit. Když se virus dostal do Evropy, byl jsem pořád ještě úplně klidný. Dokonce jsme jarní prázdniny strávili na horách v Itálii. Poprvé mi došlo, že se opravdu něco děje, když se zavřely školy. Všichni začali jásat, ale brzo jsme přišli na to, že se nejedná o prázdniny.

Musel jsem si zvykat na nový režim. Ze začátku jsem byl spokojený, nemusel jsem ráno brzo vstávat. Úkoly jsme dělali s kamarádem přes Messenger. Když to trvalo dlouho a úkolů přibývalo, už jsem tak nadšený nebyl. Vzalo mi to možnost trénovat baseball a chodit ven s kamarády. Čas strávený s rodinou to nijak u nás neovlivnilo. Rodiče chodili do práce a hlídal nás děda. Líbilo se mi, že spousta známých začala šít roušky a nosili nám je domů. Máma, která pracuje v nemocnici, je brala do práce, protože měli nedostatek ochranných pomůcek. Začali jsme více myslet na starší lidi v rodině a zajišťovali jsme jim nákupy, aby nemuseli chodit do obchodů, kde by se mohli nakazit.

Co nám to vzalo? Myslím, že svobodu. Nemůžeme se vídat s kamarády. Je omezené cestování i výlety. Jsou zavřeny hrady, zámky, divadla a ZOO. Trošku mě taky štve nošení roušek, ale vím, že je to potřeba.

Všichni máme strach, jak dlouho to ještě bude trvat a kdy už se život vrátí do normálních kolejí. Bojíme se taky o zdraví našich blízkých. Rodiče se také bojí o kvalitu našeho vzdělání, když jsme byli tak dlouho doma. Věříme, že to ale dobře dopadne a všechno bude jako dřív.

PETRA CHOCHOLOUŠOVÁ, 8. A

Co mi covid vzal? - Vzal mi chození do kroužků a dělání toho, co mě baví. Kvůli zavření školy jsem přišla o styk se svými kamarády. Kvůli covidu nemůžu jezdit na závody v aerobicku, na které jsem se se svými kamarádkami připravovala celý rok. Měly jsme dres a těšily jsme se na Prahu a na dalších 7 měst, do kterých jsme měly společně s naší trenérkou vyrazit. Vzal mi také spoustu setkání s lidmi, s přáteli. Vzal mi normální pohyb venku, bez roušky.

Co mi covid dal? - Už na jaře v karanténě jsem se naučila spoustu věcí v kuchyni. Z velké nudy jsem začala pravidelně péct, protože mě pečení strašně baví. Začala jsem něčím, co bylo lehké, např. bábovka, koláč a štrůdl. Později, až se moje rodiče ujistili, že tady nic nepodpálím, jsem začala péct chleba, rohlíky, loupáčky a pletýnky. Naučila jsem se více samostatnosti, naučila jsem se vařit a udělat si sama oběd. Začala jsem si konečně číst ve školních učebnicích, protože z distanční výuky jsem toho moc nevěděla. Často jsem v době koronaviru chodila za svojí sestrou a za malou neteří Josefínkou, která si na mě zvykla.

ELEN PERNICOVÁ, 8. A

Když covid začal, všichni jsme si mysleli, že se brzy vše dá zase do pořádku. Vrátime se do školy, nebudou se nosit roušky a budeme moct dělat to, co nás baví. Tak to ale nebylo.

Covid nás připravil o spoustu věcí. Já kvůli němu nemohla chodit do street dance, přišla jsem o všechny taneční závody a to mě moc mrzelo. Nemohla jsem se tak často vídat s kamarády a chodit do města. Covid mě připravil i o setkávání se s rodinou, protože moje babičky a dědečkové by mohli onemocnět a to samozřejmě nechci! Bylo to těžké. Ani učení z domova nebylo tak lehké, jak se zdálo.

Ale je tu i spousta pozitivních věcí, které bychom jinak nedělali, protože bychom na ně prostě neměli čas. Když se člověk nudí, začne třeba i cvičit. No a tak to bylo u mě. Po čase už jsme babičky i dědečky mohli navštěvovat. A protože moje babička bydlí na venkově, chodila jsem často běhat a trávila jsem spoustu času venku. Také jsem měla čas na to, abych zlepšovala své kuchařské umění. Pekla jsem spoustu koláčů, dortů a sušenek. A když neměl kdo uvařit oběd, tak jsem ho udělala já. No a je tu ještě jedna hodně pozitivní věc a to je spaní do oběda. Vždy jsem se sestrou a s bratrancem koukala do noci na filmy a pak jsem měla oběd místo snídaně.

I přesto, že mi covid spoustu věcí dal, byla bych radši, kdyby tady vůbec nebyl. Ještě tu ale pořád je a asi i navěky bude.

ANNA ŠTÁVOVÁ, 8. A

Vzpomínám si, jak mě v březnu potěšilo, že kvůli koronaviru budou zavírat školy. Těšila jsem se, že se konečně pořádně vyspím, pustím se do nové flétnové skladby a hlavně budu mít víc času a síly na plavecké tréninky.

Dlouho jsem si to ale neužila, protože za pár dnů zakázali ZUŠky i lázně. Nechápala jsem to. Proč museli zavřít bazény, když tvrdili, že chlór virus zabijí? Trápila jsem se, korona mě připravila o plavání, kroužky v ZUŠ i o kontakt s kamarády. Taky jsem se bála, aby se nenakazila babička nebo někdo jiný z rodiny.

A jak mně seděla domácí výuka? Nevadila mi a na některé předměty jsem se dokonce těšila, jenže úkoly mi zabraly skoro celý den. Přesvědčilo mě to, že můj rozplánovaný den - škola, kroužek, úkoly, plavání - mi sedí mnohem víc, než když nic nemám. Začala jsem kromě učení i cvičit a pomáhat s vařením, pečením i zahradou a hned mi šla domácí výuka o dost rychleji. Víc mě začala jít práce na počítači. Líbilo se mi, že jsme spolu doma trávili mnohem víc času. Nejvíc ale této divné době vděčím za to, že jsem já, která má hrůzu z vodních živočichů, našla odvahu a začala plavat na otevřené vodě. Jsem si jistá, že nebýt korony, tak jsem s dálkovým plaváním nikdy nezačala.

Z říjnové distanční výuky radost nemám. S uzavřením škol, totiž přišlo i zrušení všech závodů a kroužků, což je pro mě rána. Na plavání venku, už je zima, vyzkoušela jsem to sice minulý týden, ale teď už to nejde. Moc si přeji, aby už ten hnusný virus natrvalo zmizel a bylo to jak před korunou.

JIŘÍ NĚMEC, 9. A

Největší téma letošního roku. Informace hltáme z nejrůznějších médií. Hrnou se na nás z televize, rádia a na internetech zabírají nejpřednější místa hlavních stránek.

Kde se vzal? Proč tu je? Jak s ním bojovat? Jak dlouho ještě? Tyto a další otázky slýcháme denně všude kolem nás. Někteří se smějí, že je to pouze chřipka, někteří věří, že je to začátek konce. Svět se rozdělil na dva tábory. Já osobně si myslím, že by se to nemělo podceňovat. Svět byl i přes veškeré technologie, veškeré vymoženosti a možnosti přistižen nepřipraven. Prostě i v dnešní moderní době jsou věci mezi nebem a zemí, kdy je člověk naprosto zranitelný. Tohle všechno by nás mělo poučit. Tváříme se jako páni tvorstva a přitom stačí malý vir a všem nám pořádně zamotá hlavy.

A co nám covid dal? Dal nám ponaučení. Ponaučení, že ke všemu je potřeba přistupovat s pokorou. Nemyslet si, že všechno umíme a víme. Jsme momentálně v situaci, kdy nám covid spíše vzal. Vzal nám hlavně svobodu. Nejen svobodu pohybu, ale poslední dobou i svobodu slova. Když někdo vyjádří svůj názor, ať už k rouškám, nebo k zákeřnosti nemoci, je hned davem chytrolínů lynčován, jelikož má odlišný názor. Vláda se snaží vše zvládnout.

Nám nezbyvá než věřit a uposlechnout rad odborníků a hlavně doufat, že se nám podaří tenhle boj vyhrát.

KAMILA KOLÁŘOVÁ, 9. A

Život před COVIDEM byl báječný. Nic se neřešilo, lidé chodili normálně do práce, děti do školy a vše bylo v pořádku. Všichni byli šťastní, ale všechno krásné jednou končí. Tenhle COVID totiž zasáhl celý svět.

Já jsem to zpočátku brala, že to je jen chřipka a že vše bude v pohodě. V televizi jsem ale viděla, jak čísla nemocných lidí rostou. Dostala jsem strach. Co když COVID je něco jako v dřívější době mor? Zmizí někdy vůbec tahle nemoc?

V březnu vláda vyhlásila karanténu a tím pro mě skončila škola, kterou tak moc potřebuji. Nabízí se spousta otázek. Co mají dělat rodiče malých dětí, když jsou zavřené školy a oni musí chodit do práce? Co mají dělat žáci druhého stupně, když se musí učit kvůli přijímačkám? COVID mi vzal půl roku učení se ve škole. Distanční výuka mi z počátku nešla, vše jsem musela dělat s holkami. Nemohla jsem přijít za učiteli jako ve škole, aby mi to vysvětlili. Vzal mi možnost stýkat se s kamarády, s rodinou prostě se všemi.

Na druhou stranu COVID mi dal možnost víc pomáhat mé rodině. Dal mi možnost vidět, jak se lidé zachovávají, když vypukne nějaká epidemie. Viděla jsem, že lidé umí stát při sobě.

Na závěr bych chtěla říct, že COVID mi sice hodně vzal, ale i něco málo dal. Zasáhlo to celý svět. Myslím, že vláda by se měla zamyslet i nad třídami druhého stupně, my děti tu školu potřebujeme. Z mého pohledu COVID je strašný virus a chci, aby vše bylo jako dřív. Bude tak ještě někdy?

LINDA MANOUŠKOVÁ, 9. A

Jak to říct, před tím, než k nám přišel koronavirus, by mě ani za nic nenapadlo, že by se mohlo dít něco tak vzrušujícího a strašného zároveň. Když jsme byli v březnu v Krásensku na školním pobytu, tak v půlce jsme museli všichni odjet kvůli covidu. Od té doby začala karanténa a do školy jsme se podívali jen někteří ke konci roku. Teď od září jsme zas chodili od školy, ale počty nakažených se strašně rychle zvyšovaly, a tak jsme my, 2. stupeň, opět zavřeni na neurčitou dobu.

Díky covidu jsem měla hodně času přemýšlet sama nad sebou. Takže mi to dalo docela hodně, řekla jsem si, že se sebou musím něco dělat, začala jsem cvičit a chodit běhat každé ráno, a to mi prospělo. Zároveň mi covid dost vzal, kamarády, basket, skaut a sociální život byl pryč. Jelikož moji bratři už byli odstěhovaní, tak jsem trávila většinu dnů úplně sama. Učení ze začátku taky nebyla žádná sranda, to jsme si většinou volaly s holkami a radily si, hodně krát jsem něco nepochopila, a to bylo na nic, ale pak už to bylo dobrý, zvykla jsem si.

Mám pocit jako bych se přes karanténu změnila, ale zároveň zhloupla. Poslední dobou se často sebe ptám, co se vlastně děje? Moc si neuvědomuji, že jsem už v devítce, mám strach z přijímaček a bojím se, že se nikam nedostanu.

Takže myslím, že mnohem lepší by to bylo, kdyby žádná „korona“ nebyla, všechno by bylo snazší... Doufám, že to brzo skončí a my se vrátíme do školy.